

rico in ga hvalisa kot ga je preje blatil. Zanimivo pa je to, da Radič kljub temu gleda, če se ne bi morda le dalo na kak način priti v vlado.

Še vedno jih glava boli!

Radičevce še vedno glava boli in zopet so si dali v svojemu lističu mrzel obkladek s člankom: »Po volitvah na Štajerskem.« Na tri poslance so računali, dobili pa niso — nobenega. Vzroka iščejo, zakaj ne. Vse drugo povedo, le tega ne, da je bilo ljudstvu dovolj njihove hrvaško zafurane politike ter jo je v svoji razsodnosti zavrglo!

Kmetijci za uradnike in zoper kmeta.

V Mariboru je svojčas zelo slovela dveletna vinarska in sadjarska šola, ki nam je vzgojila nebroj dobrih gospodarjev. Šola je bila preje deželna in Štajerska jo je oskrbela z lepim posestvom in vinogradom. Pucelj kot minister je seveda moral tudi tukaj pokazati svoje prijateljstvo do kmeta. Ker je ta šola prešla v državno upravo, je on razpolagal z njo. In kaj je naredil? Dvoletno šolo je zmanjšal na skromen, skoro brezpomemben enoleten tečaj, v prostore naše šole pa je nastanil srednje kmetijsko šolo, ki šola kmetijske uradnike, referente, ekonomije pri glavarstvih i. t. d. Šolo so posejali povečini Srbi, ker imamo Slovenci teh vrst uradnikov itak preveč, in prihajajo z drugih šol ter iz vseučilišča. Oblastna skupščina je zdaj te prostore prevzela. Zahtevala pa je, da naj se zopet vpelje dvoletna vinarska in sadjarska šola. Pa kako je vpitje v nasprotnem nam taboru! Pravijo: kaj bodo zdaj kmetje, ki nimajo srednje kmetijske šole, mogli kmetovati? Le naj se gospoda prav nič ne boji! Kmet ve, zakaj je Pucelj to srednjo šolo vpeljal, pa dvoletno odrinil: kmeta je hotel obdržati v zaostalosti, vzgajati pa si je hotel svoj agitatorični politični aparat. V svoji jezi je namreč »Kmetijski list« pisal, »da kmetje niso dovolj sposobni, da bi vodili politiko, zato je bila potrebna srednja kmetijska šola« — to nam pa vse pove, zakaj sedaj »vpijejo.

»Strogo bomo gledali, kdo je zoper nas.«

Ker smo zadnjič zapisali te besede za volitve v trgovsko in obrtno zbornico, se demokrati zelo razburjajo. Ali vas je sram, da ste zoper nas? Ali mar nimamo pravice, da na to gledamo, kdo je zoper nas? Preveč smo dozdej prizanašali v tem oziru, pa so se strici malo razvabili. Zdjaj pa naj le zapoje: »Temu treba se privaditi, sprva sicer težko!

Demokrati zoper kmetstvo zadružništvo.

Pri volitvah v trgovsko in obrtno zbornico imajo pravico voliti tudi naše zadruge in njihova načelstva. Koliko so letali demokrati po Beogradu, da bi to preprečili. Toda ni se jim posrečilo. Zdjaj pa pljujejo na naše najpožrtvovalneje ljudi, ki nesebično in brezplačno delajo v naših blagovnih zadrukah, jezo in gnev ter celo ploho psovka, da so mežnarji itd. To si je treba zapomniti!

Po njih želji se jim naj zgodi!

Demokrati pravijo, da je treba vsako strankarsko politiko izrinuti iz trgovske in obrtne zbornice. Bodi! Volite vsi zoper demokrate in ste jim izpolnili to vročo željo!

Socijalisti — priprava liberalcev.

Zadnji čas so se socijalisti čisto razkrinkali, da jih dejansko vzdržuje le kapitalistična liberalna stran naših nasprotnikov. Navadno so bili bolj v tajni zvezi, zadnji čas pa jih je njihovo lastno časopisje izdalo, ker je povedalo, da pridejo skupaj za občinske volitve v Mariboru. Tudi njihov edini poslanec Petijan je bil pri volitvah v verifikacijski odbor v Beogradu — na Zerjavovi listi. To pa bo res zanimivo, ko bodo naši rdeči socijalisti zamenjali svojo srajo ter oblekli črno — orjunaško! Svojo politiko mislijo socijalisti rešiti tudi na ta način, da so ovadili drugo delavsko skupino Möderndorferjevo, da so ti sedaj imeli hišne

ognjenimi očmi. Japonec se je nekaj trenutkov boril z njegovim pogledom, potem pa se je bojazljivo dvignil.

— Prosim potrpežljivosti — je prejel jecljal ko govoril. — Ne bom vas dolgo nadelgoval, ako bodete tako prijazni, da me bodete poslušali . . .

— Prosim — se je nasmehnilo dekle.

Nasmešek je bil majhen, Mutsuhito Dsain pa ga je vse eno opazil.

— Gospodična Alice . . . Spomladi drevesa brstijo in v tem času se tudi človeško srce . . .

Obstal je.

— Mutsuhito Dsain? — je osupnila deklica. — Menda vendar nočete odkrivati srca? . . .

— Pač — jo je gledal Japonec s smrtno resnostjo.

Alice se je začudila.

— Za Boga . . . — se je zasmejala z ljubko ironijo.

— Kaj vam je?

Mutsuhito Dsain je skomizgnil.

— Ljubim vas — je odgovoril temno.

Dekle je ostrmelo.

— Mene? In to mi kar tako poveste?

— Kakor vem. Taka mi je narava. Jaz ne znam sladko govoriti. Jaz ne znam dvorjaniti. Samo čutim . . .

— Vi se šalite! — se je zresnilo dekle.

— Ne — je gorelo oko mladega znanstvenika. — Videl sem vas na zabavnem večeru in sem vas vzljubil . . .

— Nemogoče . . .

Mutsuhito Dsain je debelo gledal.

— Zakaj bi bilo nemogoče? — je mirno vprašal. — Vi ste krasno dekle in . . .

Mislil je.

— Ali pa je o meni govor?

Govoril je ko kak stroj. Dekle se mu je nehote odtegnilo.

— Ali se me bojite? — so se zasvetile oči.

— Zakaj bi se bala? — se je mrzlično smejala.

V uto so se prikradli solnčni žarki in so obsijali Mutsuhito Dsainu pol obraza; druga polovica je ostala v mraku. Bakren mož . . . Dekle je obrnilo od njega pogled.

— Potomec plemenite japonske obitelji sem, oče je bil visok uradnik na mikadovem dvoru; vključil sem se v

preiskave in jih še bodo imeli. Med obema skupinama je zaradi tega nastal prepad, ki ga ne bo več premostiti. — Kar se pa kapitalizma tiče, so pa socijalisti ravno taki tiči kot drugi. Iz Amerike so si izposodili delavski denar po 4%, doma pa seveda kšeftarijo z njim z visokimi obrestmi, ne dajo pa ga delavstvu po 6%, ki bi ta poceni kredit tako krvavo potreboval. To delavci vedo in zato vedno bolj izprevidevajo — da so socijalistični voditelji in demokrati gliha, ki skup štrihla!

Državna politika.

V NAŠI DRŽAVI.

Poslanski mandati — razen dveh — potrjeni. Odbor, ki je moral pregledati, če so bili poslanci pravilno izvoljeni, je dokončal svoje delo. Potrjeni so bili razven dveh vsi mandati. Ljubljanski mandat je bil tudi potrjen, četudi je SDS prigoljufala 73 glasov, kar je dr. Hohnjec v odboru dokazal. Ker pa so bili davidovičevci za to, da se naj ta mandat potrdi v prid dr. Kramerja, se je to zgodilo, da je bil res potrjen.

Redno zasedanje narodne skupščine se začne dne 20. oktobra. Ob tej priliki bodo volili novega in sicer stalnega predsednika narodne skupščine, kar bo najbrže sedanji, dr. Ninko Perič.

Med Davidovičem in Marinkovičem vlada boj za vodstvo stranke, v kateri imata vsak svojo politično smer. Marinkovič je za stalno sodelovanje z radikali in SLS, Davidovič pa je proti in to zaradi jeze na radikale. Kot pogoj nadaljnega sodelovanja stavi, da mora njegova stranka dobiti notranje ministrstvo. Klub je imel tri dni sejo, ki je le deloma končala ter objavila sklep, s katerim daje zaupnico Davidoviču in Marinkoviču. Razmere se torej niso razjasnile. Misli se, da ne bo popustil ne eden in ne drugi. Razkol je očitven. Marinkovič bi v tem slučaju potegnil za seboj do 50 poslancev, ker so muslimani z njim.

Vlada bo delala. Nekatere politične stranke hočejo na vsak način, da bi se tudi po teh volitvah vršilo tako kakor prej, da bi vsaka dva meseca imeli drugo vlado. Take krize zaustavljajo vsako redno delo. Vlada je odločila, da v vsakem slučaju ostane na mestu in da dela, saj je to tako potrebno!

Radič in Pribičević sta sklenila dogovor, da gresta le oboja skupaj v vlado. V resnici bosta le oboja z roko v roki — ostala zunaj vlade, razven, če se Radič zopet ne ponudi, da brez vsega podpira sedanjo vlado.

Nov volilni zakon bomo dobili. Po sedanjem zakonu so se glasovi zbirali iz cele pokrajine in posamezni okrajji pravzaprav niso imeli svojega poslanca, ampak poslanca gotove politične stranke. Vlada pripravlja zakon, po katerem bo vsak okraj volil svojega poslanca. Teh okrajev je 270. Poleg tega pa se bo volilo 50 poslancev še na veliki državni listi. To listo pa morejo vložiti le one politične skupine, ki imajo 150.000 glasov pri zadnjih volitvah. Male strančice bodo torej izginile.

V DRUGIH DRŽAVAH.

Albanski poslanik Cena beg v Pragi ustreljen. Albansko vlado je še nedavno zastopal pri naši vladi Cena beg, albanski poslanik, ki je uvidel, da je edino pametno, da je Albanija v zelo prijateljskih odnosih z Jugoslavijo. Pretekli teden pa je neki mlad fantalin tega poslanika, ko je bil v neki kavarni v Pragi, ustrelil. Morilca so takoj prijeli in je izpovedal, da je prišel iz Italije in da ga je zato ustrelil, ker je Cena beg preveč naklonjen Jugoslaviji. Trdil je sicer, da ga ni najela italijanska vlada in ne kdo drugi, a vendar je jasno dovolj, da ima tukaj vmes svojo krvavo roko tudi lašizem, ki išče in mori vse, kar bi delalo za mir na Balkanu.

Italijani so hoteli napasti našo vojno mornarico. V Dalmaciji imajo Italijani svoje zaupnike, katere seveda do-

svetovno kulturo in z delom sem si zagotovil mesto med slavnimi možmi. Vašemu očetu sem razkril čustva in on ni imel nič proti meni . . .

— Kaj hočete s tem reči? — se je ustrašilo dekle.

— Zaprotil sem za vašo roko . . .

Aliceina glava je omahnila nazaj med vrtnice.

— Ne smisel . . . — je rekla tiho in obleдела.

— Gospodična Alice, — jo je gledal nepremično, — jaz resno govorim. Povejte, kak nesmisel vidite v tem?

— Vi ste vendar . . .

— Japonec?

— Da . . .

— Ali Japonec ni ravno tako človek ko drugi?

— Pač . . .

— Potem me poslušajte!

— A drugo . . . Vi ste rumenokožec.

Mutsuhito Dsain je dvignil glavo.

— Jaz bi nasprotno lahko rekel, da ste vi belokožec, toda jaz take barvne razlike ne poznam. Povejte odkrito: Ne dopadem se vam.

— Ne — ga je odkrito gledala Alice.

Potem je vstala izmed vrtnic.

— Gospod, vi ste imeniten človek, zelo vas spoštujem, prositi pa vas moram, da bi ne govorila o tem . . .

— Odpošljete me?

— Nočem se močiti . . .

Oči so se srečale.

— Tudi z drugim ne? — je vprašal ostro.

Alice je bila užaljena.

— Z Japoncem gotovo ne — mu je vsekala nazaj mrzlo.

Mutsuhito Dsainove oči so zabliskale.

— In koliko je neki belokožec drugačen od rumenokožca?

— V toliko, da je bel — se je nervozno smejala.

Mutsuhito Dsain se je zravnal; postal je ko bron. V očeh se mu je svetlikala rumena iskra in na brezkrvnem obrazu mu je poigral top, ošaben, izzivalen, neusmiljen smeh.

— Bomo videli — se je priklonil in potem mrzlo izstopil iz vrtnične ute,

bro plačujejo. Naše oblasti so jim pa prišle na sled in so doznale za načrt, po katerem bi naj z bombami in dinamitom, došlim iz Italije, napadli našo vojno mornarico ter jo poškodovali. Zločinci so deloma že pod ključem. Vedno bolj se pa kaže, da imamo v Italiji soseda, ki ni — dober sosed.

Bolgarska ustregla našim zahtevam. Bolgarska vlada je uvidela, da so naše zahteve upravičene ter jim je ustregla. Tako se bo spor poravnal mirnim potom. Pri tej priliki pa se je zopet doznalo, da ima Italija tudi tu svoje prste vmes in da je ona tista, ki podpira in organizira makedonstvujuče, ki imajo svoje pisarne v Italiji, odkoder vodijo vse svoje zločinsko delo. Mussolini je dal tem ljudem 2 milijona lir za napade.

3000 policajev varuje skupščino. To se godi na Španskem, kjer je vlada v veliki večini poslance kar kratkoma imenovala. So tudi lepe razmere!

Vatikan in Italija. Italija je v letu 1870 vzela papežu Rim in razbila cerkveno državo. Od tistega časa je še vedno spor med Vatikanom in italijansko vlado. Noben papež zato še ni zapustil svojih dvoran in prestopil na italijanska tla. Je večer jetnik. Sedanja vlada se rada postavlja, da je za Cerkev marsikaj storila. Papež je na to odločno odgovoril, da je dolžna v prvi vrsti storiti to, da se uredi sporno vprašanje med Vatikanom in Italijo. Zanimiva pa je pri tem izjava, da je ta spor le zadeva Vatikana in Italije ter da se druge države v ta spor naj ne vmešavajo.

Kaj je novega?

Hmeljarjem v vednost, Hmeljarskemu društvu v album!

Županstva v Savinjski dolini so pred kratkim prejele od srezkih poglavarstev sledeči dopis: »Ministrstvo za poljoprivredno in vode je izvedelo, da Hmeljarsko društvo s sedežem v Žalcu sabotira (omalovažuje) napredovanje hmeljarstva v Sloveniji. Današnje stanje Hmeljarskega društva ne odgovarja več modernim potrebam hmeljarstva in ne bode več možno voditi hmeljarstva Slovenije v težkih in kritičnih dobah, ki so že na vidiku za hmeljarstvo in to radi povečanih hmeljskih nasadov na evropskem kontinentu. Ministrstvo želi, da se strnejo vsa društva kmetovalcev, kojih cilj je, da podpirajo svoje člane v borbi nastopajoče konkurence za boljši pridelek in prodajo proizvedenih izdelkov. Hmeljarsko društvo za Slovenijo ne samo, da ne deluje v tem smislu, ono celo omalovažuje delovanje višjih kmetijskih oblasti, da celo ministrstva. Z ozirom na to ne bode niti kmetijsko ministrstvo, niti podrejeni kmetijski organi v bodoče z upravo Hmeljarskega društva za Slovenijo v nobenem pogledu sodelovali. Vsled tega opozarjam kmetovalce, hmeljarje na ta ministrski odlok ter jim priporočam, da v svojem lastnem interesu razčistijo vprašanje delovanja, organizacije in reprezentacije Hmeljarskega društva za Slovenijo.« — Komentar k predstoječemu dopisu menda ni potreben. Pripomniti bi bilo le še, da vodijo Hmeljarsko društvo v Žalcu najizrazitejši pristaši SDS kot Roblek, Pikel, Kukec et consortes!

Vlomilci v Mariboru na delu. Že nekaj tednov vzmira Mariborčane neka vlomilska družba, kateri policija še ni prišla na sled. Izvršili so dosedaj že precej manjših vlovov. V noči od tonka na sredo od 11. do 12. t. m. so iznova poskušali svojo srečo in so tudi uspeli. Vlomili so v gostilno Josipa Rogine na Tržaški cesti, ki stoji tik Delavske pekarnice. Zaščiteni z ropotanjem strojev v pekarni so ponoči preskočili dva metra visok plot pri gostilni ter vlomili v notranje prostore tako, da so razbili okno in izvili s pet metrov dolgim drogrom železne križe na oknu. Skozl odprtino, ki je bila tako velika, da se je slabejši človek lahko spravil skozi, so odnesli 1500 Din gotovine, eno možko suknjo, en rjav usnat ženski dežni plašč, en možki temnozelen suknjič, osem komadov namiznih prtov »mono-

Ravno je prihajal Brinkley a Overtonom. Mutsuhito Dsaina je prijel za roko in ga potegnil v stran:

— No?

— Jutri odpotujem.

— Kam?

— Domov, v Nagasaki.

Klobuk je dvignil in pustil strmečega profesorja.

V.

Na obzorju se je prikazal rogasti vrh Fuku otočja, za njim je v topi megli ležala Japonska. Ladja je naglo brzela proti nagasaškemu pristanišču, jadra je napenjal dvigajoč se sveži vetrič.

Mutsuhito Dsain je stal na krovu, majhne, presekane oči so se razširile, na žalostnem rumenem obrazu je igral smeh: domovina! Dežela Vzhajajočega solnca! Japonska!

Čutil je, da se lušči z njega zapadna kultura in v duši mu izvirajo potočki: Banzaj! Naprej, ladja! Tam leži zemlja oboževane domovine, tam v daljni megli leži krizantemska krasna Japonska . . .

Ladja je plula v morsko ožino. Za fjordom, za to očarljivo gorsko preseko se razprostira Nagasaki. Veter je potihnil, zrak se ogrel in zeleni hribi dihajo cvetlični duh. Visoka tirada je zadonela in Mutsuhito Dsainova duša je zazvenela. Cvrčkil! Milijon cvrčkov je pozdravljalo »latinsko cvrčanjem prihajajočo ladjo.

Džunke, tropa japonskih ladij, je brezglasno švigala po valoveči morski površini, na vodoravne drogove pritrjena, bela jadra so zgubano visela ko kake speče zavese in nad drmajočimi vodami je globoko in zategnjeno cvilil japonski jastreb . . . V daljavi so se že prikazali nebotični nagasaški hribi.

Nippon! Ama-Teras—Omi-Kamijeva sveta dežela! Radostno je zrl Mutsuhito Dsain pristanišče. Stotine trgovskih ladij so se vrstile v neredu, grbastonose barke kar sujejo iz sebe male može in žene . . . vsi so rumeni . . . ko da so oživel nippi in bi s smehom pozdravljali došle. Na gladih vode plavajo bele truge, »sampani«, na krmilarski klopki malih čolničkov sedijo nagi rumeni otroci in z globokimi prikloni vabijo tujca, da bi ga prepeljali na obrežje. Kako ljubki so! Mutsuhito Dsain se je vsedel v en sampan in je v vitkem čolničku švigal proti bregu.

(Dalje prihodnjic.)